

La Galeria

- 71** LITERATURA | Xavier Aliaga
Entrevista a Silvestre Vilaplana
- 72** LITERATURA
El defici líric i vital Estellés
Francesc Calafat
- 73** MÓN EDITORIAL
- 74** LITERATURA | Lluís Bonada
El Marian Vayreda narrador surt revaloritzat amb un recull dels seus millors relats
- 76** CINEMA | Àlex Gorina
Ens fem por

- 77** TELEVISIÓ | Toni de la Torre
Divorci
- 78** TEATRE | F. Foguet i Boreu
Matar el pare
- 79** ART | Ricard Mas Peinado
Experimentar el no-res
- 80** ART | Pere Antoni Pons
Catany i Venècia: un laberint d'esplendors decaigudes
- 81** GASTRONOMIA
Em faré vegetarià...
Jaume Fàbrega

Amb el suport:

Generalitat de Catalunya

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap mitjà: mecànic, fotoquímico, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.

País Valencià

Les forces que governen la Generalitat Valenciana han decidit no complicar-se la vida en allò que no siga estrictament necessari. El mateix conseller d'Educació, Vicent Marzà, ho aclaria en una entrevista a aquest setmanari quan, en referència a la nova proposta d'ensenyament de llengües, demanava "superar les batalles de sempre", que considerava "batalletes essencialistes d'uns i altres". És una manera pragmàtica de veure les coses, d'interpretar la realitat des del pragmatisme que facilita el poder. Sempre, és clar, que la posició "equilibrada" permeta avançar, permeta millorar la mateixa realitat. Sempre que no implique les mateixes renúncies habituals que ara haurien de ser acceptades perquè les proposa algú més civilitzat. I sempre que no vulga dir també resignar-se a un estat de coses que precisament l'alternança política pot modificar. Perquè en democràcia votar una opció vol dir sovint voler canviar la realitat.

Hi ha molts aspectes de la realitat valenciana que ara una majoria aspiraria a canviar. Algunes són estructurals, necessàries, importants; d'altres poden semblar secundàries, superficials, però no per això deixen de ser també importants. Al País Valencià la incapacitat i la incomoditat del PSPV-PSOE que presidia Joan Lerma van propiciar a començament dels vuitanta, tot just després del fallit colp d'Estat del 23F, una sèrie de renúncies en la redacció del primer Estatut que encara s'arrosseguen. Els socialistes van assumir el nom del país i els símbols que els imposava la UCD. Una UCD que es legitimava més amb l'agressió al carrer que no amb les urnes. Emilio Attard, la mateixa persona que va induir la denominació "Comunitat Valenciana", se'n fotia en privat i va criticar-ho anys més tard, quan ja no ocupava el poder.

Potser sí, que no cal remoure excessivament un tarquim en què ara el Partit Popular continua sentint-se còmode. Però és bastant absurd assumir determinades bestieses i considerar definitives algunes renúncies només perquè encara poden resultar conflictives. Així ho recordava el passat 9 d'Octubre Joan Francesc Mira en el discurs institucional en nom dels guardonats per la Generalitat. És tan transcendent reivindicar ara almenys l'ús legítim i legal de la denominació País Valencià? Segons per a qui, sí que ho és. Un nom no passa de ser un nom, però també és un univers. Aspirar a viure en un país, articular-lo com a tal, dotar-lo d'una aspiració i una dignitat nacionals com fan tots els altres, no sembla poca cosa. El Govern actual del País Valencià té l'obligació d'oferir a la majoria dels valencians un model de país digne i engrescador. I això pot començar, només començar, molt bé pel mateix nom.